

လရောင်ထွေးရင်

လိပ်ပြာလေးရဲ့တေးသွား

အခန်း (၁)

“ရက်မြတ်ကောင်း ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲလေ သူ့မိဘတွေက သူ့ကိုမွေးပြီး မှ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေတယ် ...၊ အရှုံးအမြတ်ကြီးကြီး ရင်းနှီးစွန့် စားရတော့မယ်ဆိုရင် သူ့နာမည်နဲ့ ပဲ လုပ်ရတယ်”

“ဪ ... အင်း ... အင်း .. ကိုစောကတော့ ပြောဖူးပါတယ် .. မိန်းမ ဘက်က တူပေမယ့် သူတူကိုတော့ ချစ်တယ်နော် ..”

“ချစ်တာမှ ကျွန်မထက်တောင် ပိုပါသေးတယ် မသူဇာရယ် .. ကောင်းကို အိမ်မှာ ပဲခေါ်ထားပါရစေလို့ သူကစပြီး တောင်းတာ ..၊ ကလေးမိ ဘတွေကလည်း ကလေးကို တောမှာ မထားချင်တော့ မြို့ကိုပို့လိုက်တာ ပေါ့ ..”

“ဒါဆို ရက်မြတ်ကောင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ ပေါ့နော် ..”

“ဆယ်နှစ်သားတည်းကပဲ ပြောပါတော့”

“ဪ ..”

“အရမ်း ပညာတော်တာ .. သူ့ကြည့်ရင် အပန်းတကြီး ကြိုးစားနေရတာနဲ့ မတူဘူး .. စာအုပ်တစ်အုပ် ထိုင်ကြည့်နေသလိုပဲ .. ရေးတဲ့ အခါ ရေးနေတာမျိုးပေါ့ ..၊ အချိန်တန်ရင် သူပဲ အတော်ဆုံးစာရင်းနဲ့ ထွက်လာတာ ..”

တော်ပြီလား .. ဟွန်း ..

ကြားလုံးတွေကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် နားထောင်ပြီး ချင်း နှာခေါင်းလေး
ရှုံ့ပွပွဖြစ်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်လျှင် ...

“ဒါကဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဇာကြီး ..”

ဒေါ်ဇာယု မျက်နှာကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ထားပေမယ့်
ချစ်စနိုးအပြုံးတို့ ဖြင့် ...

“သူများ တွေ စကားပြောနေတာကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် နားမထောင်ရ
ဘူးလေ ..”

“အဲဒါက မကြားစေချင်လို့ တိုးတိုးပြောနေကြတဲ့
စကားတွေပါဇာကြီး ကလည်း ..”

“အံ့မယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ အကျယ်ကြီး ပြောနေကြတဲ့
ဥစ္စာ ..”

“ခိုးနားမထောင်ရဆိုတာ ဘယ်လိုစကားမျိုးကိုမှ မထောင်ရတာဘာ
ညာ ညည်းလေးကို ကျုပ် သင်ပေးဖူးလို့ လား ..”

“ဒါပေမဲ့ ..”

“တော်ပြီ .. လာ .. ခေါင်းဖြိုးမယ် ..”

လက်လေးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရင်း အခန်းထဲထိ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်
ခဲ့ဘဲ ...

“ဟောဒီမှာ ထိုင် ..”

“ဇာကြီး ..”

“ပြော ..”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ဇာယုကို နောက်ပြန် မော့ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီ ရက်မြတ်ကောင်းဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ချင်း ကို တကယ် ပေးစားတော့မှာ လား ဟင် ..”

“စေ့စပ်ထားဦးမယ် ထင်တာပဲ ..”

“ဟင် !... တကယ်လား”

“လက်ထပ်ပေးလိုက်ဖို့ က ဟိုကောင်လေးက အလုပ်မအားဘူးတဲ့ ..”

“အံ့မာ ..”

“အခု မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်တောင် ကောင်လေးဆီက သတ်မှတ်တဲ့ အချိန်ကို သိ ..”

“ဇာကြီး ..”

“ဟင် ..”

ခေါင်းပြီးပေးနေသည့် ဒေါ်ဇာယုရဲ့ လက်တွေက ခေါင်းကို ရှောင်ပြီး ချင်း ထရပ်လိုက်တော့ ဘီးကိုင်လျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရကာ ...

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာတုံး”

“ဒီလူကြီး ဒီလောက်တောင် ကိန်းခန်းကြီးနေတာ .. ချင်း နဲ့ ပေးစားမယ် .. ဟုတ်လား ..”

“ချင်းလေးရယ် .. လန့်လိုက်တာဟယ် .. ပြန်ထိုင် .. တော်ကြာ
မကြီး လှမ်းခေါ်လို့ ချက်ချင်းမသွားနိုင်ဘဲ နေဦးမယ် ..”

“ဇာကြီး ..”

“ပြော ဆို ..”

“ခုနကလည်း ဒီလူကြီးကိုပဲ မေမေတို့ အမွန်းတင်နေလိုက်ကြတာ ..
”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..”

ဒေါ်ဇာယုက ချင်းကိုယ်လေးကိုဖက်၍ ခုံမှာ ပြန်ထိုင်သွားအောင် အ
တော်ကြီး ကြိုးစားလိုက်ရကာ ပြန်မထအောင်လည်း ဒီတိုင်းပဲ ဖက်ထား
ရင်းဖြင့် ...

“ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးကြီးနေတဲ့ လူကြီးက ချင်းကို ဘယ်လိုဆ
က်ဆံမလဲ .. တွေးကြည့်ဦး ..”

“အမလေးကွယ် .. ငါတို့ ရဲ့ ချင်းလေး ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတာ
.. ချစ်ပြီးရင်းကို ချစ်နေဦးမှာ ..”

“ဇာကြီးနော် ..”

“ဟယ် .. ကျုပ်က အကောင်းပြောနေတာ .. ကိုယ့်ရုပ်လေးလည်း မှ
န်ထဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး .. မျက်နှာလေးက ဖြူဖြူစင်စင် ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူး
လေး ..၊ အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့်နဲ့ ဆံပင်က တင်ပါးကျော်ကျော် အညို
ရောင် နူးနူးညံ့ညံ့ ..”

“တော်ပါတော့ .. ဇာကြီးနော် .. ငိုချင် လာပြီ ..”

“ဟင် .. လှတာတွေကို ပြောပြနေတာကို ငိုချင်စရာ ဘာပါလို့ လဲ ..”

ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက် .. မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောလို့ လွဲ
သွားလိုက်နှင့် ခေါင်းဖုံးခြင်းကို တော်တော်နဲ့ လက်စမသတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်
နေ၏။

“အဲဒီလူကြီးကို မလိုချင်ပါဘူး ..”

“ဪ ချင်းလေးရယ် ..”

“ဘာလဲ .. အဲလိုကြီး စကားစပြီး ချင်း ကို တရားချဦးမလို့ လား ..”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ..”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”

“တွေ့လား .”

“ဪ .. မဟုတ်ဘူး လေဆိုတာကို ဟုတ်တာပဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာ
ထောက်ခံနေတာက ချင်းလေးကို ရှင်းပြချင်တဲ့ စကား ..”

“မပြနဲ့ ..”

“မပြနဲ့ ဆိုရင် ချင်းလေး ဒီတိုင်းပဲ စိတ်ညစ်နေရမှာ ပေါ့ ..”

“ဇာကြီးက ချင်း စိတ်ချမ်းသာမယ့်စကား ပြောမှာ မို့လို့ လား ..”

“စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းပြ ..”

“တော်ပါတော့ ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဪ ..”

“တော်ပြီ .. မဖိုးနဲ့တော့ ..”

အဆင်သင့် ချပေးထားသည့် ဂါဝန်တွေကို ကြည့်ပြီးမှ တစ်ထည်မှ မ

ကိုင်ဘဲ ဗီရိုကို သွားဖွင့်လျှင် ဒေါ်ဇာယု အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်သွားရလျက် ...

“အဲဒါတွေ မကိုင်နဲ့ ချင်းလေး .. လူကြီးတွေ ရှေ့ကို သွားတယ်ဆိုတာ ဘောင်းဘီတို အင်္ကျီတိုတွေ မဝတ်ရဘူး ..”

“ဘောင်းဘီရော အင်္ကျီရော မတိုဘူးဆိုရင် မရဘူးလား ..”

“မရဘူး .. လုံးဝကို မရဘူး .. လာပါ ကလေးရယ် .. ညည်းလေးကျုပ် ကို စိတ်ရှုပ်ရအောင် သိပ်လုပ်တာပဲနော် .. တကယ်ပါပဲ ..”

ခုတင်နားထိ ပြန်ခေါ် လာပြီး ဖြန့်ခင်းပေးထားသည့် ဝတ်စုံတွေကို သေချာ ကိုင်ပြရကာ ...

“ကြည့်ပါဦး .. မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေပေမယ့် ကျပ်ကျပ်ကပ်ကပ် ရှည်ရှည်ပိုင်းပိုင်းတွေ ဘာမှ မပါဘူး .. ခေတ်မီမီ ယဉ်စစ်လေးတွေ ..”

“ကျပ်ကျပ်ကပ်ကပ်တွေဖြစ်ဖြစ် .. ရိုးတာယဉ်တာဖြစ်ဖြစ် ဝတ်လို့ ရတယ် .. အဲဒီလူကြီးရဲ့ မိဘတွေ သဘောကျအောင်ကို မဝတ်ချင်တာ ..”

“အဲဒါလွဲနေပြီ ချင်းလေးရယ် .. သတို့ သားလောင်းရဲ့ ..”

“ဟာ ! ... ဇာကြီးပြောမှ ပိုဆိုးနေပြီ .. အဲလိုကြီး မပြောစမ်းပါနဲ့ .. စေ့စပ်ထားမယ်ထင်လို့ လက်ခံထားတာနော် .. ဒါပဲ ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူတို့ အသံတိတ်သွားကြစဉ် ...

“မမလေး ..”

“ဘာလဲ .. ပြော ..”

“မေမေကြီးက ..”

“အေး .. လာမယ်လို့ ပြောလိုက် မယ်သူ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အကြီးဇာ ..”

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ဇာယုက ချင်းရဲ့ နို့ထိန်းသဖွယ်ဖြစ်နေပြီမို့ ဒေါ်သူဇာလင်းတို့ ကအစ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းသဖွယ် အခွင့်အရေးလည်း ပေးသည်။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပဲ နေခဲ့ကြတာမို့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပေ. .။

ထို့ကြောင့် တခြား အိမ်အကူ အလုပ်သမားအားလုံးက ဒေါ်ဇာယုကို မလေးမစား မဆက်ဆံရဲကြ ..။

“ခုပဲ အကြီးဇာ ခေါ်လာမယ်တဲ့ မေမေကြီး ..”

“အေး .. အေး ..”

ဒေါ်သူဇာလင်းက ဧည့်သည် တွေကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ရင်း ...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ မသက်ရဲ့ .. စေ့စပ်ထားလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ တွေ ကလေးတွေအတွက် စိတ်ချရပြီပေါ့ .. ကောင်းလည်း သူ့ အလုပ်အတွက် အဆင်ပြေမယ်လေ ..”

“ကောင်းတာပေါ့ မသူဇာရယ် .. ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တောင် ဒီလောက် မကောင်းနိုင်ဘူး .. ကျွန်မတို့ မှာ အရင်ကလိုဆိုရင် ပြဿနာမရှိပါဘူး .. အခုက အားလုံး သန်လျင်မှာ ရောက်နေကြပြီဆိုတော့ ..”

“မပူပါနဲ့ ဆိုမှ မသက်ရယ် .. ခြေရင်းမှာ ပေမယ့် လုံးချင်းတိုက်လေးပါ ..။ ထပ်ခိုးလေးနဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်း ရှိတယ် .. တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆို အကျယ်ကြီးပဲ ..”

“မေမေ .. ဘယ်တိုက်ကို ပြောနေတာလဲ ..”

“ဟော .. သမီးလေး လာပြီ ..”

ချင်းက ဝင်မလာခင်တည်းက မကျေနပ်သံကို အရင် ပို့လွှတ်ထားပြီးဖြစ်ကာ ဝင်လာတော့ မျက်နှာလေးက စူပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေ လျှင် ...

“သမီး စွန့်လွှတ်နေတဲ့ ခြေရင်းက ခေါင်မိုးစိမ်းလေးလေ ..”

“သိသားပဲ .. အဲဒီ ခေါင်စိမ်းကို မေမေ ငှားတော့မလို့ မို့လား .. တစ် ဆိတ်ရှိ ငှားဖို့ ချည်းပဲ မေမေရယ် .. မလုပ်ပါနဲ့ .. အပေါ်မှာ ချင်းရဲ့ က စားကွင်း ရှိတဲ့ ဥစ္စာ ..”

ကစားကွင်းလို့ ပြောလိုက်တော့ ဒေါသက်သက်က ချင်းမျက်နှာလေး နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာကြည့်သည်။ ။

ငှါရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှိမိုင်းအသားဖောက်ဇာ ရင်ဘတ်အပေါ်ပိုင်းမှာ တစ်ဝက်နှင့် စကတ်ရှည်၏ ဒူးအောက်နားမှာ လည်း ဖောက်ဇာတွေကြောင့် နန်းဆန်နေသည်။ ။

မျက်နှာတစ်ဝိုက်က ဆံပင်တွေကို ဘီးကုပ်အစိမ်းနုလေးနှင့် သိမ်းလှ န်ထားကာ ရှည်လိုက်သည့် ဆံပင်တွေက ရှည်သလောက်ကို လှနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလောက် မဟာဆန်ဆန် ယဉ်စစ် မိန်းမငယ်လေးက စွန့်လွှတ်သည် ဆိုတည်းက အံ့သြနေမိခြင်းသည် တိုက်ခေါင်မိုးထက်မှာ ကစားကွင်းဆို တော့ ...

“သမီးလေးက ခေါင်းမိုးပေါ်မှာ ကစားတာလား ..”

မနေနိုင်ဘဲ မေးမိတော့ ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ဖျားတို့ ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ခတ်သွားကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ သူမဆီ ဦးတည်လာ၏။

“ဟုတ် အန်တီ .. ချင်းက တစ်ယောက်တည်းလည်း ကစားတတ်တယ် .. တစ်ယောက်တည်း ကစားလို့ မရတာမျိုးဆိုရင် မယ်သူတို့ .. ကိုတိုးတို့ .. ဦးကြီးပိုက်တို့ .. တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဒါမှ မဟုတ် အကုန်လုံးကို ခေါ်ဆော့တာ ..”

“ဟင် ! ... ဟုတ်လား ..”

“တစ်ခါ တစ်ခါဆို ဇာကြီးတောင် ပါသေးတယ် ..”

“ဪ ..”

ဇာကြီးဆိုတာက ဒေါ်ဇာယုကို ပြောမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ဒေါ်သက်သက် အကြည့်တွေက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသော ဒေါ်ဇာယုဆီ ရောက်သွား၏။

ဒေါ်ဇာယုက ကိုယ်ကို မတ်မတ် ပြင်လိုက်ပြီး ပြုံးရယ်လျက် ...

“ဟုတ်တယ် .. သူခေါ်ပြီဆို .. ဘယ်သူမှ မနေရပါဘူးရှင် ..”

ဒါပဲ ဖြေပြီးတာနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့၍ အပြင်ထွက်သွား၏။ ချင်းက ဒါကိုပဲ ပျော်နေကာ ...

“ဒီကကြည့်တော့ တိုက်ကသေးပေမယ့် ခေါင်ပေါ်မှာ ကျတော့ မိန်းကလေး ဆန်ကောရွက်ထားသလိုမျိုး လုပ်ထားတာလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. မြင်တယ် .. အန်တီတောင်မှ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ဒီခိုင်းတစ်မျိုးလေးပဲဆိုပြီး ခြံထဲဝင်လာတုန်းက သေချာလှမ်းကြည့်နေမိသေးတာ ..”

အားပါးတရ ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့် ‘ဒီအန်တီကြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ယားနေပြီ’ ဆိုပြီး ကျေနပ်လို့ မဆုံး ..။

“ကြည့်ရတာ ကိုမောင်မောင်ချင်းက အင်ဂျင်နီယာပီပီ သူ့သမီးအတွက် သေချာစိတ်ကူးပြီး ဆောက်ပေးထားတာပဲ ..”

“ဟုတ်ပါ့ မသက်ရယ် .. ကိုမောင်ကလေး စီးပွားရေးတွေသာလုပ်နေတာ .. သူ့ဝါသနာကို အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့် အခန်းကဏ္ဍရောက်လာပြီဆိုရင်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်တယ် .. အချိန်လည်း ပေးတယ် .”

“ဘာထူးလဲ .. အစ်ကိုလည်း ဒီတိုင်းပဲလေ .. အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညည်းညူတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိဘူး .. အဲ .. ညည်းတာ တစ်ခုပဲ”

ဒေါသက်သက်က ပြောလက်စနှင့် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်အင်ဂျင်ဖြစ်ဖြစ် သူ အားလုံးကို ကျွမ်းကျင်တယ်တဲ့ .. ဒါပေမဲ့ ကလေးလုပ်တဲ့ စက်တော့ ခုချိန်ထိ မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့ .. အဟွန်း .. ဟွန်း .. ကလေးသိပ်လိုချင်တာကိုး မမသူဇာရဲ့ ..”

“ဪ .. ဟုတ်တာပေါ့ ..”

ကလေးမရနိုင်တဲ့ ဇနီးဆိုပြီးတော့လည်း မငြိုငြင်ခဲ့ရှာပါ ..။ ဒေါသက်သက်တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို သိထားသဖြင့် ဒေါသူဇာလင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ ရယ်တောင် မရယ်ရက်ပါ ..။

“အဲဒါလည်း သားကြီး ရက်မြတ်ကောင်းရဲ့ ကံပဲ ထင်ပါတယ် .. မိသားစုနှစ်စုမှာ မှ ကလေးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရခဲ့တာလေ ..”

ဒေါသက်သက်ကတော့ နာကျင်စရာတွေပေမယ့် ကျေနပ်စရာလို့ ရှာကြံတွေ့ရှာ၏။

“သူတူကို အစ်ကိုက သူ့သားလေးလိုကို ချစ်တာ .. ခုလည်း သူမလာ နိုင်တာကို သူတူ မျက်နှာငယ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ .. မသူဇာတို့ စိတ်မဆိုးအောင် သေချာပြောပြဖို့ မှာ နေတာ ..”

“အို .. ဒီမှာ လည်း ကိုမောင် မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လောက် အားနာနေရတယ် မှတ်လဲ ..၊ တို့ တွေအတွက် မကောင်းတတ်တာ မရှိပါဘူး မသက်ရယ် .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ပွင့်လင်းစမ်းပါ .. ယောက်ျားတွေ အလုပ်မအားလည်း ကလေးတွေကိစ္စကို တို့ ချင်း စီစဉ်ကြတာပေါ့ ..”

လူကြီးတွေကတော့ စကားတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် အဆင်ပြေ နေကြ၏။

ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ဘာမှ မစားရသေးသည့်အဖြစ်ကြောင့် ချင်း ကတော့ မျက်နှာလေး မသာမယာ ဖြစ်လာခဲ့လျက် ...

ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ ကဲတာ ရဲတာတွေ ပုံကြီးချဲ့ ပြောမလို့ လျှာ ပေါ်မှာ တန်းစီတင်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း အမိန့်ပေးမယ့်သူမရှိ ဘဲ တန်းဖြုတ်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည် ။

အခန်း (၂)

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်နေရာဆိုတာမျိုး သီးသန့် စီစဉ်နေစရာမလိုပါဘူး မေမေလေးရာ ..”

“လိုတယ် သား .. အလုပ်အတွက် နေရာလိုသလို ဘဝအတွက် ကြင်ရာလည်း လိုတယ် .. သားမှာ ရပ်ရည်ရှိတယ် .. ပညာတတ်တယ် .. စိတ်မချနိုင်တော့တာက အဲဒီလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ခုချိန်ထိ ချစ်သူတောင် မရှိခဲ့တာဘဲ ..”

“ချစ်မယ့်လူ မရှိလို့ မှ မဟုတ်တာ .. ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ..”

“သိတယ် .. အဲဒါတွေကို သိလွန်းလို့ ခက်နေတာ ..”

ကားမောင်းရင်း သက်ပြင်းချမိပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ပြုံးရောင်သန်းသွားခဲ့သည် ။

“ချစ်မယ့်သူတွေမှ အများကြီးပဲလေ .. တွဲချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ .. လက်တွဲဖော်အဖြစ် အလိုရှိနေကြတာတွေ ..၊ ဒီမှာ သား .. သားရဲ့ မိဘတွေက အသေစောပေမယ့် မေလေးတို့ မောင်နှမ မွေးချင်းတွေထဲမှာတော့ အချမ်းသာဆုံးပဲနော် .. မေလေးတို့ တွေက ပညာတတ်တာကို ဂုဏ်ယူပြီး ကျေနပ်နေချိန်မှာ သားရဲ့ မိဘတွေက ချမ်းသာဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ကြတာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကဲပါ .. ကျွန်တော် ပြန်ရောက်မှ ပဲ အဲဒါတွေ

ဆက်ပြောရအောင်ပါ ..၊ ခု မေမေလေး ဘာစားမလဲ ..၊ လက်ဆုံ မစားရတာ ကြာပြီဆိုတော့ စားစရာတွေ ဝယ်ခဲ့မယ်လေ ..”

“မလိုပါဘူး သားကြီးရယ် .. မေလေး သားကြီး ပြန်ရောက်မယ့်နေ့မို့လို့ ဒီမှာ ဟင်းတွေ ချက်ထားလိုက်တာမှ စုံနေတာပဲ ..၊ အဲဒီလို စကားမလွဲနဲ့ သေချာ နားထောင် ..”

သူ ကားမောင်းရင်း ရယ်မိကာ ...

“မေမေလေးပဲ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းမပြောရဘူးလို့ ပြောတာနော် ..”

“အေးလေ .. သားက နားကြပ်နဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“အေးပါ .. အေးပါ .. မပြောတော့ပါဘူး .. ဒါပေမဲ့ မနက်ကပဲ သားပြန်ရောက်ပြီလားလို့ သားရဲ့ ဖေငယ်က အလုပ်ထဲကနေ ဖုန်းဆက်နေတာ ..၊ အဲဒါ ခု မေလေးနဲ့ မတွေ့ခင်များ သူ့ဖုန်းဝင်လာရင် မသူဇာတို့ ခြံထဲမှာ ပဲ နေဖို့ ကိစ္စကို သား သဘောမကျသလိုလို သွားမပြောနဲ့ နော် ..”

နားထောင်ရင်း သူရယ်လိုက်တော့ ဖုန်းထဲမှာ မေမေလေးအသံ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားကာ ...

“မပြောလိုက်ပါနဲ့ သားကြီးရယ် .. မင်းရဲ့ ဖေငယ်ကလည်း မိန်းကလေးအိမ်မှာ သွားနေခိုင်းတာ သားက သဘောမကျပါ့မလားလို့ ပြောနေတာ”

“ငါ့သား သဘောမကျရင်တော့ မင်း ဇွတ်မစီစဉ်ပါနဲ့ ” လို့ လည်း ဖေငယ်ပြောခဲ့မှာ ပါ။ သူ့အတွက် ဖေငယ် ပါဝင် ကာကွယ်တတ်ခဲ့တာတွေကို သိနေသဖြင့် မေမေလေး မပြောပေမယ့် သူ တွေးမိလိုက်သည် ။

“သားကြီး .. သားကြီး နားထောင်နေလား ဟင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ပြောလေ မေမေလေး ..”

“အေးပါ .. သိပ်မပြောတော့ပါဘူး .. အဲဒါပဲနော် သား ..၊ သားအတွက် နှစ်ဖက်စလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် မေလေးက စီစဉ်တာပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“သမီးလေးကလည်း လှလိုက်တာမှ သားရယ် .. နုနုငယ်ငယ် ချစ်စရာလေး သိလား .. ဒါပေမဲ့လေ အသက်ငယ်တော့လည်း ဆိုးတာလေးတွေတော့ ရှိမှာ ပေါ့ကွယ် .. အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပဲ သေချာ ပြောပြမယ် သိလား ..၊ ဒါနဲ့ သားဆီကို ဓာတ်ပုံပို့လိုက်ဖို့ လေ အဲဒါ .. အဲဒါက ..”

“ခု ပြန် လာပြီပဲ မေမေလေးရာ .. မလိုတော့ပါဘူး ..”

“အဟွန်း .. ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါကလေ .. ဟိုကွယ် .. သမီးလေးက ငယ်သေးတော့ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပုံတော့ မရသေးဘူးပေါ့နော် .. အဲဒါကို ပြောပြထားချင်လို့ ”

“ဒါပါပဲ မပြောတော့ဘူး ..” ဆိုပြီး မေမေလေး စကားမဖြတ်နိုင်ဖြစ်နေတာကို သူ ပြုံးနေမိ၏။

ကားကို မှန်မှန်မောင်းနေရင်း သူ ခရီးထွက်နေသည့် တစ်နှစ်နီးပါးအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသည့် လမ်းတံတားတွေကို ကြည့်၍ နားကိုပါ အလုပ်ပေးထားခဲ့သည် ။

သူ မသွားခင်တုန်းက ဒါတွေ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေဆဲမို့ လမ်းတွေကျပ် ..၊ သွားရလာရတွေ ဒုက္ခရောက် ..၊

ခုကျတော့ အစစအရာရာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတာတော့ မဟု

တ်သေးပေမယ့် တခမ်းတနား ပြောင်းလဲသွားတာကို မြင်ရတာက ကျေနပ်စရာပါ ..။

“သားရေ ..”

“ဗျာ .. ပြောလေ မေမေလေး ..”

“သားက ကားတွေ ကျပ်နေလား ဟင် ..”

“မကျပ်ဘူး မေမေလေး .. ပြောပါ .. ရတယ် ..”

“မပြောတော့ပါဘူး သားရယ် .. အဲဒါလေးပဲ သား သိစေချင်လို့ ပါ ..။ ဓာတ်ပုံ သားဆီ ပို့ချင်လို့ တောင်းတာ မသူဇာကတော့ ပို့လိုက်တယ် ပြောတာပဲလေ ..။ မေလေးဆီ ရောက်တော့ မူကြိုကျောင်းသူပုံလေး ဖြစ်နေတာနဲ့ ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူ ရယ်လိုက်တော့ မေမေလေးရဲ့ ရယ်သံကိုပါ ကြားရကာ ...

“သား အဲဒါကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလားဟင် .”

“ဘာလို့ ခံစားရမှာ လဲ မေမေလေးရ .. ဒါ သူ့ဆန္ဒပဲဟာ ..”

“ မဟုတ်ဘူး .. အေး .. ဟုတ်တယ်လေ .. အဲဒီဓာတ်ပုံကိစ္စကို ချင်းက လဲပစ်လိုက်တာပဲလို့ မေလေးက သိတယ် ..။ အဲဒါ သားစိတ်ထဲမှာ ..”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မေလေး ..”

မေမေလေးကို ‘မေလေး’ လို့ ပဲ ခေါ်ဖြစ်တာတွေလည်း ရှိတာမို့ စကားပြောရင်း မေလေး လို့ ပဲ မကြာခဏပြောမိရင်း ...

“မြင်တောင် မမြင်ဖူးကြဘဲနဲ့ ဘယ်သူက လက်ထပ်ချင်မှာ လဲ ..”

“ဒါဆို သားကြီးကရော ..”

“ဒီတိုင်းပဲလေ ..”

“ဟင် ! ...”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ .. သူက ခုမှ ကျောင်းပြီးခါစပဲ ရှိသေးတာလေ .. ပြီးတော့ ခု လက်ထပ်ကြမှာ လည်း မဟုတ်သေးတော့ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုဆန္ဒတွေ ရှိနေနေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“ဟင် ! ...”

နောက်ထပ် ‘ဟင် ..’ သံမှာ စိတ်ဆင်းရဲသွားတာ သိသာနေကာ ...

“သားရယ် .. မေလေးကတော့လေ .. အေးပါလေ .. တို့သားအမိတွေ့မှ ပဲ အေးဆေးပြောကြတာပေါ့ ..”

“အဟွန်း .. ပြောပါ .. ခုထက် အေးဆေးတာ ဘာရှိမှာ လဲ ..၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကို တည့်တည့်မပြန်သေးဘဲ ကားပတ်မောင်းနေတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

မပြောဘူးဆိုပြီး ပြောမှာ ပဲဆိုတာ သေချာနေတာမို့ သူ တကယ်ပဲ လျှောက်ပတ်မောင်းနေလိုက်တာပါ ..၊ ဒီလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားလာခံစားရတဲ့ ဖီလင်မျိုးကို မခံစားခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီမို့ ...

“ပြော ဆိုရင်တော့ ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲ သားရယ် .. မေလေးက သားကို မရအရ လိုချင်နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမျိုးတွေကြားထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး ..၊ လူတိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လိမ္မာပါစေ အချစ်နဲ့

တွေ့လိုက်ရင် တစ်ခါလောက်တော့ မိုက်မဲတတ်ကြတာပဲ ..”

ပြောပြီး သူ ဘာပြောမလဲ ခဏစောင့်သည် ..၊

ပြီးမှ ဆက်၍ ...

“သားကြီးကို မေလေးက ဖူးဖူးသန့်သန့် နုနုငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် ပညာအဆင့်အတန်း ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ ..”

“မေလေးရာ .. ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ ..”

“ရှိကို ရှိတယ် သား .. ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော ပညာတတ်ပြီး စာရိတ္တကောင်းတဲ့ မိန်းမ ယောက်ျားတွေ ..”

“စိတ်ဓာတ်ရော ကောင်းပျံ့မလား ..”

“စိတ်ဓာတ်ကောင်းတယ်ဆိုတာကမှ မရှိတာ .. အဲဒါကတော့ ဘယ်သူ့မှာမှ မပြည့်စုံဘူး သား .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အစကနေ မဆုံးခင်အထိ အပြောင်းအလဲတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဦးဆောင်သွားတာ အဲဒါ စိတ်ပဲ ..၊ စိတ်လောက် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလွယ်တာ မရှိဘူး ..”

မေလေးက ဒါကျတော့ ကလေးဆန်တာတွေ ပျောက်နေပြန်ကာ ...

“အရမ်းဆိုးတာတွေနဲ့ နည်းနည်းတော့ ဆိုးတတ်တာမျိုးတွေပဲ ကွာလိမ့်မယ် ..၊ ‘ရုပ်လှရင် မချမ်းသာကြဘူး .. ချမ်းသာတဲ့ လူတွေဆိုလည်း မလှပါဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားတွေက အဲဒီလို မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင် ဘဝင်မကျဖြစ်ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ဒီလိုမျိုးတွေကိုပဲ မြင်နေရလို့ပါ ..”

သူ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်မိသည်။ ။

အချိန်နဲ့ အလုပ်ကြားမှာ ပဲ မအားလပ်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ရတဲ့ သူ့အတွက် တခြားလူတွေကို မပြောနဲ့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပေ ..၊

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားဆိုတဲ့ အတိုင်း ဒါတွေဟာ မှတ်သားစရာပဲလို့ တွေးနေမိဆဲ ...

“ဟာ ! ...”

“အား ! ...”

သူ ဘရိတ်အုပ်လိုက်တာ အချိန်မီရဲ့ လား မမီဘူးလားတော့ မသိ ..၊

သူ့ကားရေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လဲကျသွားပြီဆိုတာကို တော့ သေချာ မြင်လိုက်၏။

“သား .. သားကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဟင် .. ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မေမေလေး .. ခဏနော် .. မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ အရေးတကြီး ဖြတ်ပြောစရာရှိလို့ ..”

“ဪ .. အေး .. အေး ...”

ဖုန်းမအားပေမယ့် တစ်ဖက်ကခေါ်နေလျှင် သူ့ဖုန်းက သိသည် ။ ဒါကို မေလေးတို့ လည်း သိနေသဖြင့် ဒီတိုင်း ညာလိုက်ရသည် ။

ကားရပ်ပြီး ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်တော့ စကိတ်ဖိနပ်နှင့် ခွေခေါက်လဲနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ..၊

သူ့ကားနဲ့ တော့ ထိမိပုံ မပေါ်သေးပါ ..၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံပလက်ဖောင်းလေးနဲ့ ဖိနပ် တိုက်မိပြီးမှ လူက မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လဲကျ

သွားခဲ့တာလား မသိ ..။

“အား ! ... သေပါပြီ ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ .. ကိုယ့်ကားနဲ့ တော့ မတိုက်မိပါဘူးနော် ..”

“ဒီက ဒီလောက် ပြေးလာတာကို အဲဒီကားနဲ့ တိုက်မိရင် သေပြီပေါ့ ..”

မျက်နှာက မမော့သေးဘဲ ရန်တွေ့သံကို အရင် ပစ်လွှတ်သည် ။

ထိပ်ဦးကနေ တန်းဆင်းကျနေသော ဆံပင်ရှည်တွေက ပခုံးကနေ ကျောတစ်ပြင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းကာကွယ်၍ တင်ပါးထိ ဆင်းပြီးတော့လည်း မဆုံးသေးဘဲ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖေးတင်ခြင်းဖြင့် ရပ်၏။

မဟူရာကတ္တီပါကဲ့သို့ ဆံနွယ်ရှည်များ နှင့် သူမသည် အနီရဲရဲ ဘောင်းဘီတို .. အဖြူရောင် တီရှပ်လေးနှင့် ဖြစ်နေကာ ဖွေးနုသွယ်လျသော ပေါင်တံတို့ ၏ အလှတရားတွေက ဆံနွယ်ရှည်တို့ နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ...

“ဟေ့ .. မင်းမျက်နှာ ဘာလို့ ငုံ့နေတာလဲကွ .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သိရအောင် နည်းနည်းပါးပါး ထရပ်ကြည့်ဖို့ ..”

သူ့စကားမဆုံးခင် ငိုက်ကျနေသည့် ဆံနွယ်တွေ လွန်ခနဲ ခါသွားကာ မျက်နှာလေးမော့လာ၏။

“မျက်နှာမော့ရအောင် မျက်နှာကို ထိတာ မဟုတ်ဘူး .. ခြေထောက်ကို ထိတာ ..”

နှာတံကော့ကော့ထင်းထင်းလင်းလင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ သိ

ပ်မပါးပါ ..၊ ဒါပေမဲ့ ရန်တွေ့ကောင်းတာက အံ့ဩစရာ ..၊

ပြီးတော့ လူကို မော့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက တိုစိပ်စိပ်
မျက်တောင်တို့ ဝန်းရံလျက် အညိုရောင် လက်လက်လေး ..၊

“ရှင်က ..”

သူမကလည်း လူကို မြင်ကာမှ သေချာကြီး ကြည့်နေရကာ ..၊ ပြီး
တော့ လက်ညှိုးလေးပါ ပင့်တက်လာရင်း ...

“ရှင့်ကို သိ ..”

“ဟင် !... ကိုယ့်ကို သိနေတယ် .. ဟုတ်လား ..”

“မသိပါဘူး .. သိစရာလား ..”

လဲကျနေရသည့် သူမလေးက ချင်းပဲဖြစ်ကာ ..၊ ဓာတ်ပုံကို သေချာ
မြင်ဖူးထားသဖြင့် သူမရှေ့က ယောက်ျားဟာ
ရက်မြတ်ကောင်းဆိုသူမှန်း သိလိုက်သည် ။

မဖြစ်ဘူး ..၊ ဒီလူကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံထားလို့ မဖြစ် ..၊

“ရှင်ကြီးက လူကို ဘာကြည့်နေတာလဲ ..”

“ဟာ ! ...”

“ဟွန်း .. ရှင့်ကားနဲ့ မထိမိမှန်း သိလျက်နဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး
ဖောရှော လာလုပ်တာလား ..”

“ဟေ့ .. မင်း စွာလှချေလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီက နေရာမှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင်
ကားနဲ့ မထိမိဘဲ ကားရှေ့လာလှဲပြီး အကြံအဖန်လုပ်တာလား ဘာညာ
တွေနဲ့ ဆင်းဟောက်မှာ .. ဟွန်း ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. လူကိုကြည့်ပြီး ဆက်ဆံရတာပေါ့ ..၊ မင်းပုံစံ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်ပုံ မပေါက်လို့ ..”

“ဟွန့် .. ရယ်ရတယ် ..”

“အဲဒီမှာ အူတက်အောင် ရယ်လိုက်တော့ .. မတက်သေးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာ ထပ်ပြီး ကလိထိုး ရယ်လို့ လည်း ရသေးတယ် ..၊ ဘယ်လိုလဲ ..”

အံ့မာ .. သင်းက တစ်ပြန်စီးပါလား ..၊

ချင်း မျက်နှာလေး တင်းသွားသည် ။ ဟန်လုပ်ထားရသည့် ဒေါသက အမှန်အကန် ထဖြစ်လာကာ ...

“အူတက်ပြီး သေမှာ စိုးလို့ မရယ်တော့ဘူး ..၊ တော်ကြာ ရှင်ကြီးက အကြံအစည်တွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေမှာ ဆိုတော့ ..”

“ဟေ့ .. မင်း ! ...”

ထွက်စမ်း ဒေါသတွေ ..၊

ဒီကစပြီး ပဋိပက္ခဇယားနဲ့ ရွှေ့ကြရမှာ ..၊

သူမ ဝမ်သာအားရ ကြံစည် မြူးပျော်နေစဉ် ကောင်းက ခပ်နွဲ့နွဲ့ခါးထောက်၍ ...

“မင်းမှာ လူမသိအောင် လုပ်ရမယ့် အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိနေတဲ့ ပုံပဲ ..”

“ဘာ ! ... ပြောတယ် ..”

“အခုချက်ချင်း မင်းရဲ့ ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေမှ ဖြစ်မယ့် ကိစ္စမျိုး ..”

ကြည့်စမ်း ... ဒီလူကြီး ..။

လောင်ကုတ်ကြီးဖားဖား .. ဘောင်းဘီပွပွနှင့် ဆံပင်က လူဆိုးဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင်ကြီးလို ခပ်အုပ်အုပ် အရှည် ..။

ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ တော်တော်ကို ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်ခဲ့သည့် အ
ကြည့်စူးစူး .. မထိတထိ မဲ့ပြုံးတွေ ..။

“ဒါဆို သေချာသွားပြီ ..”

“ဘာကို သေချာတာလဲ ..။ ရှင်ကြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနော် .. ချင်း
ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

“ဘာ .. ချင်းဆိုတာက ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

စိတ်တိုလွန်းကာ ကိုယ့်ဘာသာ ထရပ်လိုက်ဖို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးမီ
ကြိုးစားမိပြီး ဖြစ်ရာ ...

“အား ! ...”

မြက်ခင်းပြင်ပေါ် သူမ ပုံခနဲ ပြန်ကျသွားတော့ ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ...

“ဒဏ်ရာဖြစ်သွားတာ မင်းကိုယ်မင်း သိတယ် ..”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ပ
တ်ကို မပတ်သက်ချင်တာ ..”

“ဘယ်သူက မင်းကို ပတ်သက်ပါရစေ ပြောနေလို့ လဲ ..။ အခု မင်း ဒီ
ပုံစံနဲ့ လမ်းဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်
လဲ ..”

ဖိနပ်စီးပြီးတော့ ရှောခနဲ လှည့်ပြန်ဖို့ ကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ ..၊
ဒီလူကို ပဋိပက္ခဖြစ်လိုခြင်းသာ ဆန္ဒစောပြီး ချင်း ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်တော့
မတွေးမိခဲ့ ..။

“ဘယ်လိုလဲ .. ကိုယ် ထွက်သွားရမလား ..၊ မင်းကို တစ်ခုခု လုပ်ပေး
စေချင်သလား ..”

“ဒါဆို ..”

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးလို့ ပြောမလို့ ပေမယ့် အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်တွေ
ကို ဒီလူကြီးသိထားခဲ့လျှင် သွားပြီ ..၊

နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာမှ ပြန်ဆုံမိလျှင် ဓာတ်ပုံထဲကလူမှန်း မ
သိသလိုလို .. မှတ်မထားခဲ့သလိုလို ခပ်တည်တည် နေလိုက်လို့ ရသေး
သည် ။

ခုနေ သိသွားလျှင် ပိုပြီး တရင်းတနှီးကြီး ကူညီဖေးမချင်လာဖို့ တွေ
ရှိတာမို့ ...

“တက္ကစီ ခေါ်ပေး ..”

“ဒီကနေ တက္ကစီရှိတဲ့ နေရာကို ကိုယ်ထွက်သွားရင်
ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး .. မင်း နေခဲ့ရဲလို့ လား ..”

“ရှင် ခြေထောက်နဲ့ သွားပေါ့ ..”

သူက ကုတ်အင်္ကျီ အနားစနစ်ဖက်ကို သိမ်း၍ ခါးထောက်ရင်း ပြုံးသ
ည် ။

“လူမရှိတဲ့ ကားတစ်စီးက မင်းကို လုံခြုံစေမယ်လို့ ထင်နေတာလား
.. အိုခေ ..”

သူက ချက်ချင်းကြီး အိုခေ ဖြစ်သွားကာ တံခါးလှည့်ဖွင့်၍ ...

“မင်း မကြောက်တတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ် .. ကိုယ်ကလည်း မင်းရဲ့ သံသယတွေအတွက် ခြေညောင်းခံပြီး သက်သေမထူနိုင်ဘူး ..”

“ဂျိမ်း ..”

ချက်ချင်းပဲ ကားထဲရောက်သွားပြီး တံခါးပိတ်၍ မှန်ကိုပါ ချလိုက်ကာ ...

“ဆိုတော့ .. မင်းအတွက် တက္ကစီ လွှတ်ပေးလိုက်မယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. နေဦး ..”

ချင်း ကမန်းကတန်း တား၍ နေရာမှ ထဖို့ ပြင်၏။ သူက စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

“လိုက်ပို့ပေး...”

ပို့ပေးဆိုတော့လည်း ပျာပျာသလဲ ဆင်းမလာဘဲ ပြုံးမလို မဲ့မလိုနှင့် အိုက်တင်ခံနေသေးသည် ။

လူညစ်ကြီး...၊

ရက်မြတ်ကောင်း မဟုတ်ဘူး ရှင်က...၊

‘မုန်းဖို့ ကောင်း’

အခန်း (၃)

“အယ် . . ငိုလှချေလား ချင်းရယ်. . ဆရာဝန် ပြောသွားတာတော့
ခြေစောင်းလေး နည်းနည်းပွန်းသွားတာပါတဲ့ . . .”

“ဟီး..ဟီး..ဟီး...”

“ပြီးတော့ ခြေဆစ်နည်းနည်းပဲ ရောင်သွားတာ. . ခဏနေရင် ထောက်နိုင်မှာ ပါတဲ့ . . .”

“ဟီး..ဟီး..မဟုတ်ဘူး . . အဲဒါတွေ ဟီး..ဟီး”

“ဟင်. . . မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား. . ဒါဆို ဆရာဝန်က မဟုတ်တာတွေ ပြောသွားတာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုမှ ဟီး...ဟီး...”

“ခက်တော့တာပဲ...”

မီးမီး ခေါင်းလေးကုတ်ကာ ဘာဆက်မေးပြီး ဘာလုပ်ပေးရမှန်းလည်း မသိ. . ၊

“ချင်း .. ဒါ .. ဒါဆိုရင် ငါ အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေနော် .. နင်ပဲ ဟိုလူကြီး အိမ်သိမှာ စိုးလို့ လွှဲပို့ခိုင်းရုံပဲဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဟင့် .. ဟီး ..”

မေးတိုင်းလည်း ဖြေနေသေးသည် ။ ငိုနေတာလည်း မပြတ် .. ၊

“ဒါဆို အခု နင်ဖြစ်နေတာကို အန်တီကို ပြောပြရအောင်နော် .. ဒီမှာ လည်း မာမီတို့ မရှိတော့ ငါဘာမှ မသိဘူးဟ .. ငါတာဝန်မယူချင်လို့ မ ဟုတ်ဘူး နော် ..”

“ငါဘာမှ မဖြစ်ဘူး .. ခြေထောက်ကလည်း ထောက်လို့ ရနေပြီ .. ခါ .. ဒါပေမဲ့.. ဟီး ..ဟီး ...”

ထောက်လို့ ရကြောင်း မွေ့ရာပေါ်ကနေတောင် ဆင်းရပ်ပြလိုက် သေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ဆိုသည့် နောက်မှာ ထပ်ငိုနေတာကိုပဲ မီးမီး နားမလည်နိုင်ဖြ စ်ရကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ဆိုတာက ဘာလဲဟင် .. ငါ့ကို အဲဒါပဲ ရှင်းပြစမ်းပါ .. အယ် .. နေဦး .. နင် ..”

ဒဏ်ရာက ပြဿနာမရှိတော့ဘဲ ငိုနေသည့် အဖြစ်ကို မီးမီး သဘော ပေါက်သွားကာ ...

“ချင်း ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

လူကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်လှုပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် ငိုနေတဲ့ လူ လန့်ဖျပ် ကာ တိခနဲရပ်၏။

“နင် .. နင့်ကို ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟယ် ! ...”

ချင်း မကျေပွဲနဲ့ ဆက်ငိုမလို့ မဲ့လိုက်ပေမယ့် ငိုချင်နေသည့်ဖီလင်က

တစ်ဝက်လျော့သွားပြီမို့ မျက်ရည်မပါဘဲ မျက်နှာလေးပဲ မဲ့နေခဲ့၏။

“ဖြစ်ရလေ ချင်းရယ် ..”

ချင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချည်ဆန်ချည်ကြည့်ကာ မီးမီး မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်ပြဖြစ်နေတာ မစေ့နိုင် ..၊

“နင်က ဒီလိုပုံစံနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကားပေါ် လိုက်စီးတာ ကိုး ..”

ပြောနေရင်း မွေ့ရာစွန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်ရည်တွေ တလိမ့် လိမ့်ကျ၏။

“ငါအဲဒါကို တွေးကို မတွေးမိဘူး ..၊ တောက် .. လူယုတ်မာကြီး .. ဒီ လူကြီးကို နင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာ ဟုတ်လား ..”

“မီးမီး ..”

“ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် .. ဒါကိုတော့ ရှက်တာနဲ့ မျိုသိပ်မထားနဲ့ ချင်း .. အန်တီတို့ ကို ပြောကို ပြောရမှာ ပဲ ..၊ ကိုယ်နဲ့ ယူမှာ ပဲ ဆိုပြီး တော့လည်း မယူလိုက်နဲ့ .. ဒီလို လူယုတ်မာကိုများ ..”

“မီးမီး ငါပြောဦးမယ် ..”

“မပြောနဲ့ တော့ .. ငါသိပြီ ..၊ နင် ဒီလောက် ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်နေက တည်းက စဉ်းစားမိရမှာ .. ငါ့လောက် ‘အ’တာ ငါပဲ ..”

“ဪ .. ကဲ .. မီးမီးရယ် .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ခဏလေး ပါးစပ်ပိတ်ပါဦး .. အမလေး မျက်ရည်ကလည်း လွယ်လို က်တာ .. ငါ့အတိုင်းပဲ ..”

“နင့်သူငယ်ချင်းကိုး .. နင့်အတိုင်းပဲပေါ့ ..”

“အေးပါ .. သုတ်လိုက်စမ်းပါ မျက်ရည်တွေ .. ငါကပဲ သူ့ပခုံးပေါ်ခေါင်းချပြီး ငိုရမလား မှတ်တယ် ..၊ သူ့ကို ပြန်ချော့နေရတယ် ..”

ဝမ်းနည်းရာကနေ စိတ်မရှည်ရခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရတာ ...

“ငါ အဲလိုဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟမ် ! ...”

“.. ဟုတ်လား .. တော်ပါသေးရဲ့ .. ဒါဆို ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ .. နင်က .”

“ငါ .. ငါ့ကိုလေ ..”

“ဟင် ..”

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ခုံလေးနဲ့ ကပ်ပြီး ငိုဖို့ အစပြန်ပျိုးတော့ မီးမီးမျက်လုံးပြူး ထွက်လာပြန်၏။

“ငါ့ကို ...”

“အင်း .. ပြော .. ဘာ .. ဘာ လုပ်သွားခဲ့သလဲ ..”

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ..”

“ဟော့တော့ ...”

နှုတ်ခမ်းကို လက်နဲ့ ထောက်ပြပြီး မျက်ရည်တွေ ကျပြန်ကာ ...

“အဲဒီလူကြီး ...”

“နင့် .. နင့်ကို နမ်းသွားတယ် ..”

မီးမီး မျက်နှာလေး ရဲသွားကာ ရင်ဘတ်လေး ဖိ၏။

“နှုတ်ခမ်းကို နမ်းသွားတယ် ..၊ ဘုရား !.. ဘုရား ...”

“ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင် .. လုပ်ပြန်ပြီ ..”

မီးမီး စိတ်မရှည်တာကိုလည်း မတတ်နိုင် ..၊ သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ပြောပြရဲတာက သူမပဲ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်လည်း အဆင်မပြေ ..။

“ငါ အဲဒီလူကြီးကို မုန်းတယ် ..”

လူကိုတွဲပြီး ကားပေါ်တင်တာပဲ ဖြစ်သည် ၊ ဒါပေမဲ့ ကားထဲမှာ ထိုင် တော့မယ်ဆိုကာမှ ...

“ခဏလေး .. ကိုယ့်လက်ပ်တော့ပ် ဖယ်လိုက်ဦးမယ် ..”

ကိုယ်ကလည်း မကြည့်ဘဲနဲ့ ထိုင်ချလိုက်တော့မှာ မို့ သူ ပြောကာမှ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်မိသည် ။

သူကလည်း လက်ပ်တော့ပ်ကို ငုံ့ယူလိုက်တာ ဖြစ်၏။

ဘာတွေဘယ်လို ရှုပ်ကုန်မှန်းမသိဘဲ ခြေထောက်မှာ မျက်ခနဲ နာကျင်သွားသဖြင့် သူ့ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲ၍ ခြေဖော့ ခိုလိုက်လျှင် ...

“အဲဒီလိုကြီး .. အဟင့် .. ဟင့် ...”

သူမဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ရှင်းပြရင်း ငိုချင်လာကာ မီးမီးရဲ့ အာမေဍိတ်သံလေး ပျောက်နေခဲ့၏။

ခဏကြာမှ မီးမီး အာခေါင်တွေခြောက်ကုန်သလို တံတွေးမျိုချရင်း ...

“အဲဒီလိုကြီးဆိုတာက ဘယ် .. ဘယ်လိုကြီးလဲဟင် .. နင့်ကို အခွင့်

အရေးယူပြီး အတည်ကြီး နမ်းသွားတာလား ..”

“ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင် ! ...”

“ဒါပေမဲ့ .. ဒါပေမဲ့ဟာ ...”

ဒီနေရာထိ ဘယ်လိုမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားမိ၏။

ရင်ဘတ်ချင်းလည်း ထပ်သွားသည် ..၊ ထပ်ကပ်သွားမိသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ သည် လည်း ..၊

မဟုတ်ဘူး .. သက်သက်ညစ်သွားတာ ..၊

လူညစ်ကြီး ..၊

ကိုယ့်ဘာသာ ကောက်ချက်ချမိရင်း တက်ခေါက်မိ၏။

နှစ်သက်ကြည်ဖြူစွာ ပွေ့ဖက်ထားကြတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ လွဲလျှင် ...

“နင်တို့ ထိထိမိမိ နမ်းမိသလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့တာလား ဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ ယုတ်မာတာ .. တမင် ယုတ်မာတာ ..”

မီးမီး ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပေ ..၊

ခုနက အခွင့်အရေးယူသွားတာလား မေးတုန်းကတော့ ‘ မဟုတ်ဘူး ’ တဲ့ ..၊

အခန်း (၄)

“မသွားချင်ပါဘူး မေမေရယ် .. ကိုယ့်ဆီကို လာတုန်းကတော့ သူ့သားက မအားဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ် .. ပြန်ကို မရောက်သေးလို့ ပါ ..၊ မေမေတို့ ချင်း စကားပြောချင်တာနဲ့ ထမင်းစားဖိတ်လိုက်တာလေ ..”

လူကြီးချင်းက တက္ကသိုလ်မှာ ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့ကြရုံပဲဖြစ်ကာ လူကြီးပိုင်းတွေ ရောက်လာကာမှ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြရင်း ဟိုမှာ ဒီမှာ မကြာခဏဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မိတ်ဆွေရင်းတွေလို ပြန်ရှိခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါတောင်မှ ဇနီးချင်းကတော့ သိပ်မရင်းနှီးခဲ့ကြပေ။ ဦးမောင်မောင်ချမ်းက ဦးစောနောင်ကို အစကတည်းက လေးစားခင်မင်ခဲ့သူဖြစ်ကာ သားရှိတာ သမီးရှိတာတွေ ပြောဖြစ်ကြတဲ့ အထိ ရက်မြတ်ကောင်းကို သားအရင်းလို့ ပဲ ထင်ခဲ့၏။

“ကိုစောရဲ့ သားဆိုရင်တောင် ပညာတတ်လူရည်မွန်လေး ဖြစ်တာလောက်ပဲရှိမှာ ကွ .. အခု ကောင်လေးမိဘတွေက လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ပဲ ..၊ သူတို့ လည်း သက်ဆိုးမရှည်ကြဘူး .. ကလေးကလည်း ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ကြတာတဲ့ .. အမွေပစ္စည်းတွေနဲ့ ကလေးကို ကိုစောတို့ က တာဝန်ယူခဲ့ကြရတာ” တဲ့ ..။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း သမီးလေးကို ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မှ စိတ်ချရမှာ တွေပဲ ခိုင်မာစွာတွေးမိနေကာ ...

“သမီးရယ် .. သမီးမှာ လည်း ချစ်သူမရှိသေးဘူး ..၊ သူ့ဘက်မှာ ပညာဂုဏ် .. မျိုးရိုးဂုဏ်နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း မချို့တဲ့ ဘူး .. သမီးဖေဖေ ကိုယ်တိုင် အမှတ်ပြည့်ပေးပြီး သမီးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ လူ ..”

“ဟင့်အင်း .. ချင်းနဲ့ ရွယ်တူလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“သမီးက ကျောင်းပြီးစလူငယ်ချင်း လက်ထပ်ပြီး သူ့ဘက်ရောက်လိုက် .. ကိုယ့်ဘက်ရောက်လိုက် ..၊ မိဘအားကိုးနဲ့ သားသမီးတွေရတဲ့ အထိ မပူမပင်နေရတာမျိုးကိုပဲ လိုချင်တာလား ..”

“မေမေကလည်း ဘယ်သူမဆို ဒီတိုင်းပဲ ဘဝကို စကြရတာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ် .. ဘဝဆိုတာကြီးကို ကိုယ့်ခြေတစ်လှမ်းမှ မဝင်ရသေးဘဲနဲ့ ငါလည်း နားလည်နေတာပဲလို့ မတွေးရဘူး ..၊ ဆိုလိုတာက ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ချီတွေးမယ့်အစား အခု သမီးတို့ ရဲ့ ဘဝလေးတွေ မိဘလက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း .. မိဘစကား နားထောင်ခြင်းက ကောင်းသလား .. မကောင်းဘူးလားဆိုတာလေးပဲ အရင်တွေးကြည့်ပါ .”

တွေးတာ မတွေးတာတော့ မသိ ..၊

ချင်းက နှင်းဆီပန်းတွေကို လျှောက်ဖွနေကာ ဖူးငုံလေးတွေကို ကောက်လိုက် ..၊ ပြန်ချပြီး ပွင့်အာလုလု အပွင့်လေးတွေကို ကိုင်လိုက် ..၊

ဒေါ်သူဇာလင်းက ဖက်ကလေးပေါ်မှာ ရှိနေသည့်ပန်းတွေ အကုန်ပါ

လာအောင် ဖက်ရဲ့ အဖျားလေးကနေ သူမဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။

“မယ်သူရေ .. ကတ်ကြေး အသေးလေး ယူလာခဲ့ ..”

လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ပန်းတွေကို တစ်ဖက်ခြမ်းလေးမှာ ပဲ ကပ်သွား
အောင် ဖွဖွလေး ထပ်၍ စုပုံနေရင်း ...

“လူကြီးတွေ စကားပြောရင် သမီး ကြားဖူးမှာ ပေါ့၊ ‘အခု ကလေး
တွေ အကုန်လုံး လက်လွှတ်ရပြီလား၊’ ‘ဒါဖြင့် အပျိုလူပျိုတစ်ယောက်မှ
မရှိတော့ဘူးပေါ့၊’ ‘ကျွန်မမှာ ဖြင့် အကုန်လုံး တစ်ယောက်မှ ကို အိမ်
ထောင်မကျသေးပါဘူး မသူဇာရယ် ..”

စသဖြင့် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်စကားတွေကို ဒေါ်သူဇာလင်းက တ
စ်ယောက်တည်းကနေ မျက်နှာအမူအရာတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောပြနေ၏။

မယ်သူက ကတ်ကြေးလေး လာပေးတာကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်ကာ
ပြောနေတာကိုလည်း မရပ် ..၊

“မေမေတို့ အမေချင်းတွေ့ကြရင် အဲဒီလိုပြောကြတာတွေ သမီး နား
ယဉ်နေမှာ ပေါ့ .. မဟုတ်ဘူး လား”

စားပွဲဘေးမှာ ပဲ သားအမိနှစ်ယောက် ခူးထောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်၍ ပန်းအိုးမှာ နှင်းဆီပန်းတွေစိုက်ဖို့ လုပ်နေတာ ဖြစ်သည်။ ။

ချင်း မေမေစကားတွေကို နားထောင်ရင်း .. စကားပြောရင်းအလုပ်
လုပ်နေသော မေမေလက်တွေကိုပါ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

မေမေက နှင်းဆီရိုးတံက ကောက်ချိတ်ချိတ် ဆူးကြီးတွေကို
ကတ်ကြေးလေးနဲ့ သေချာညှပ်ချပြီးမှ ချင်းလက်ထဲကို ထည့်ပေး၏။

ချင်းက ဒါကို ပန်းအိုးမှာ အငုံလေးတွေ အဖူးအပွင့်လေးတွေသေချာ

နေရာကျပြီး လှအောင် ထိုးစိုက်ပေးရုံ ..၊

“အထည်ဆိုင်က အန်တီမျိုးဆိုရင် သူ့သမီးနဲ့ မြေးတွေကိုကြည့်ပြီး မိသားစုများ သလောက် ပူပန်နေရတာတွေလေ ..၊ တွေ့ဖြစ်တိုင်း ညည်းသံကြားရတယ် သိလား .. ‘မြေးတွေကို စိတ်ချရမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့ရင် ပေးစားလိုက်ချင်ပြီ သူဇာရယ် .. ပွဲစားလက်ထဲထည့်ပြီး ရှာခိုင်းရမလို ဖြစ်နေပါပြီကွယ်’ တဲ့ ..၊ အဲဒီလို စိတ်ကြိုက်ရွေးယူပေတော့ဆိုပြီး တော့လည်း လက်မလွှတ်နိုင် .. ကိုယ်ရှာပေးနိုင်တာလည်း မရှိ ..၊ ရှိတော့လည်း ကလေးကမကြိုက် ..”

“ချင်းက မကြိုက်ပါဘူး ဆိုတာကျတော့ မေမေက နည်းနည်းပါးပါး ရွေးချယ်ခွင့် မပေးဘဲနဲ့ ..”

“ဪ .. သမီးရယ် .. ခဏ ..”

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ချင်းလက်ထဲမှာ ပါသွားသည့် နှင်းဆီရိုးတံအောက်ဖျားက ဆူးတစ်ချောင်းကို ကတ်ကြေးနဲ့ လှမ်းညှပ်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးမှ ...

“သမီးကို ရွေးချယ်ခွင့် ပေးနေတာပါ .. သမီးက ရွေးကြည့်တဲ့ အဆင့်ကိုပဲ မလိုမလား ဖြစ်နေတာလေ .. အခု မေမေတို့ လက်မလွှတ်နိုင်သေးတဲ့ သမီးရဲ့ ဘဝတစ်ပိုင်းကို မေမေတို့ ကိုပဲ ယုံကြည်ပြီး နာခံလိုက်ပါသမီးရယ် .. သူ့ကို သမီး တွေ့ကြည့်ပါဦး ..၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ မြင်တာနဲ့ ခေါင်းခါဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး သွားတွေ့တာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ ပေါ့ ..”

မြင်တာနဲ့ ခေါင်းခါဖို့ ပြင်နေတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ .. မြင်ဖူးထားလို့ မတွေ့ချင်တာ ..၊

ပြီးတော့ ဒီလူကြီးနဲ့ ကျမှ တွေ့တွေ့ချင်း ..၊

“ခု ဖိတ်ထားတာက ထမင်းစားသက်သက်လည်း မဟုတ်ဘူး .. ကိုစောရဲ့ မွေးနေ့ ..”

“မွေးနေ့က ဧည့်ခံပွဲမှ မဟုတ်တာ မေမေရဲ့ .. အန်ကယ်စောက သူ့အလုပ်ထဲမှာ ပဲ ဒင်နာကျွေးမှာ .. အိမ်မှာ ဖိတ်တာက ချင်းတို့ ချည်းပဲ ဘာများ ထူးလို့လဲ ..”

“ထူးတာပေါ့ သမီးရယ် .. အဲဒါကြောင့် မေမေတို့ က မသွားလို့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့ .. ကိုစောလည်း အလုပ်ထဲမှာ ဒင်နာလုပ်မှာ ပေမယ့် အိမ်မှာ ပဲ အမိပြန် လာပြီး မိသားစု လက်ဆုံစားကြမှာ လေ .. အဲဒါ မေမေတို့ ကို မိသားစုလို အလေးထားတယ်ဆိုတာ ပြတာပေါ့ ..”

ပန်းအိုးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းစုမပြေဘဲ ရှိနေသည့် ချင်းရဲ့ ပါးလေးကို ပွတ်၍ ...

“မိဘစီစဉ်တာမှာ လည်း စေတနာမှားဆိုတာ ရှိတတ်မှန်း မေမေ သိပါတယ် ..၊ ဒါပေမဲ့သမီးရယ် .. ခုလိုမျိုး စီစဉ်ပေးလိုက်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ့သမီး ငါ့သားလေးတော့ နောင်ရေး စိတ်အေးရပြီဆိုပြီး ဖြစ်ရတဲ့ ဝိတိမျိုး မိဘမှာ ခံစားရတာဟာ သားသမီးဘက်က ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်ပြုခြင်းပါ .. အဲဒီလို တတ်သိလိမ္မာတဲ့ လူကို ကိုယ်စောင့်နတ်က ချစ်တယ် ..၊ လူနတ်ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့် ဘယ်လို ဘေးဆိုးဒုက္ခမှ ကြီးကြီးမားမား မကျရောက်နိုင်ဘူး ..၊ ဆင်းရဲခြင်းတိုတောင်းပြီး ချမ်းသာခြင်းကို တာရှည်ခံစားရတယ် ..”

ဆုံးမစကားပြောတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေတတ်သည့် အကျင့်လေးကြောင့် ချင်း ရဲ့ ဆံစလေးတွေကို ဒေါ်သူဇာလင်း တယုတယ ပွတ်သပ်ကိုင်ရင်း မေးဖျားလေးကို မော့စေကာ ...

“သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ .. သန္ဓေစိတ်ရင်းမဆိုးတဲ့ ကလေးက သိသာတယ်တဲ့ .. မေမေ့သမီးလိုပေါ့ ..! စိတ်ထဲမှာ လိုလားနေချိန်ဖြစ်စေ .. မလိုလားတဲ့ အချိန်ဖြစ်စေ မိဘကဆုံးမနေရင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လေးနေပြီး ပြီးဆုံးတဲ့ အထိ နားထောင်ပေးတာမျိုး ..”

“စိတ်ထဲက ညည်းညူ မဲ့ရွဲ့နေမိရင်ရော ..”

“ဟင် ! ...”

“ချင်းက အဲဒီလို လုပ်နေမိလို့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး .. မျိုသိပ်ပြီး နားထောင်နေတာဆိုရင် အပြင်ပန်းက မသိနိုင်ဘူးလေ ..”

ဒေါ်သူဇာလင်း က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“မေမေ ပြောပြီးပြီလေ .. လိုလားသည် ဖြစ်စေ .. မလိုလားသည် ဖြစ်စေပါလို့ .. အဟွန်း .. သန္ဓေစိတ်ရင်းအခံ ဆိုးတဲ့ ကလေးမျိုးက ဆုံးမရင် နားမထောင်ဘူး .. မိဘလူကြီးရှေ့မှာ ပဲ ခေါင်းခါ လက်ကာပြီး ရှုံ့မဲ့ ညည်းမယ် .. ထွက်သွားလိုက်တာမျိုးထိ လုပ်ရဲရင် လုပ်လိမ့်မယ် ..! အဲဒီလို မလုပ်ဝံ့ရင်တောင် အမူအရာအားဖြင့်တော့ မလိုလားကြောင်း ရိုင်းပျစွာ ပြတတ်ကြတာပဲ ..”

ပြောနေရင်း သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုဖာမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ကြပြီး ချင်းရဲ့ ပခုံးလေးကို ဒေါ်သူဇာလင်းက တယုတယ ပွေ့ပိုက်ထားကာ ...

“ဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းကဆိုရင် သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေနေကြတဲ့ လင်းနို့သားငါးရာဟာ ဘုရားရဲ့ တရားတော်ကိုကြားပြီး ဒါဟာ အေးချမ်းတဲ့ အသံပါလားဆိုတဲ့ အသံလေးနဲ့ မနှောင့်ယှက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပြီး နာကြားခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကျိုးကြောင့် သေတဲ့ အခါမှာ နတ်ပြည်မှာ နတ်သားငါးရာအဖြစ် စံစားကြရတယ် ..”

ချင်းရဲ့ မျက်နှာလေး မော့လာတော့ ဖေးဖျားလေးကို ကိုင်၍ နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်ကာ ...

“ပြောပါဦး .. အခု သမီးစိတ်ထဲမှာ ရော မေမေ ဆုံးမစကားတွေ ပြောနေတာကို စိတ်ညစ်ညူးပြီး ငြိုငြင်နေပြီလား ..”

“မေမေဖြစ်ဖြစ် .. ဇာကြီးဖြစ်ဖြစ်ပါ ချင်းကို ပုံပြင်တွေ ရာဇဝင်သမိုင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဆုံးမစကားတွေ ပြောပြနေကျ .. နားထောင်ရတာကို ချင်း ဘယ်တုန်းကမှ နားမငြီးခဲ့ဖူးဘူး ..”

“အင်း .. ဟုတ်ပြီ .. ခုတော့ သမီးစိတ်ညစ်နေပြီ .. ကောင်းကို လက်မထပ်ချင်လို့ .. ဟုတ်တယ်မို့လား ..”

“ဟုတ် ..”

“အမလေး .. ငါ့သမီးရယ် .. ကလေးလိုပဲ ..”

ကိုယ့်သမီးလေးကို ကျုံးဖက်ပြီး ပါးပြင်လေးတွေကို နမ်းလိုက်မိကာ ...

“မေမေ့သမီးလေးကို မေမေတို့ ချစ်တာထက် မပိုရင်တောင် ဒီလောက်ထိ ယုယပွေ့ပိုက်ပြီး ချစ်နိုင်မယ့်သူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တာ .. အဲဒါကြောင့်ပါ သမီးရယ် ..”

“မေမေကလည်း အသက်ကြီးတဲ့ လူကို ယူတာနဲ့ ပဲ မေမေတို့လို ချစ်မယ့်သူလို့ ဘာဖြစ်လို့ သေချာရတာလဲ ..”

“သမီးရယ် ..”

“အသက်အရွယ်မတူရင် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေလည်း ရှိကြတာပဲ ..”

“ရှိတယ် .. ဒါက အဆိုးအကောင်း အမြဲတမ်း ဒွန်တွဲနေတတ်တဲ့ လောကသဘာဝတွေပဲ သမီးရယ် .. တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု တစ်သက်တာ လက်တွဲဖို့ အတွက်ဆိုတာ ဘဝအတွက် စွန့်စားမှုကြီးတစ်ရပ်ဆိုရင်လည်း မှန်တာပဲ ..၊ လူတိုင်းပြောကြတဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကံစမ်းမဲ နှိုက်ရသလိုပဲပေါ့ ..”

ချင်း ဘယ်ဘက်ကပြောဖို့ မှ မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်လာ၏။

မေမေနဲ့ ဇာကြီးတို့ ဟာ ဒီတိုင်းပါပဲ ..၊

မေမေက မပြောချင်တော့ဘူးဆို ဇာကြီးက ချင်းနားကို ရောက်လာတာပဲဖြစ်ကာ ဇာကြီး ပြောဆိုမရ ဖြစ် လာပြီဆို ‘မမကြီးရေ’ လို့ ‘တ’ပြီး ချင်းကို မေမေ့လက်ထဲ ထည့်ပါ၏။

“အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ မေမေတို့ ကြိုးစားကြတာလေ .. သမီးရဲ့ အမြင် တစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်တာတစ်ခုကိုပဲ ရွေးတာနဲ့ စာရင် မေမေတို့ တွေရဲ့ အသိအမြင်တွေအရ အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်ပေးကြတယ်ဆိုတော့ ဒါကအကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ သမီးက ယုံကြည်ထားရမှာ ပေါ့”

မေမေ့အနမ်းတွေ အပွေ့အပိုက်တွေနှင့် ဆုံးမစကားတွေအဆုံးမှာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည် ။

ဒီလူကြီးအိမ်ကို မွေးနေ့ပွဲ သွားဖို့ ..၊